

βουλῆς. Ἡ φωνὴ τοῦ γραμματέως, ἀναγινώσκοντος τὰ πρα-
κτικά τῆς παρελθούσης συνεδριάσεως, ἀντηγεῖ σιγαλὴ καὶ
ἀποδράκритος φωνὴ γενναιοτέρα τινὸς ἐκ τοῦ πενθοῦντος
αἵλου, καταπαύει αἰφνης τὴν σιωπὴν, διὰ τὴν ψελλίστην δει-
κνύσας τινὰς παραμυθίας λέξεις.

Δὲν ἐπιστεύετο ὅτι θὰ κατορθοῦτο τόσῳ ταχέως ἀπαρτία.
ἀλλὰ προσῆλθον τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν ἰδίως ἀπορφανισθέν-
των μελῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, καὶ ἤδη ἐν καταφανεῖ ἀ-
σφαρύνσει, ἄνδρσι, καὶ σκυθρωπάζοντες, κατέχουσι τὰς
ἐσθλὰς τῶν.

Ὁ κ. Δεληγιάννης μετὰ τῶν φίλων του προσέρχεται βρα-
δυτερον.

Μετὰ μακρὰν ἰδιαίτεράν συνδιάλεξιν τοῦ πρωθυπουργοῦ
ἐπὶ τοῦ κ. Σωτηροπούλου, πρῶτος ὁ Τρικοῦπης ἀνέρχεται
ἐπὶ βῆμα διὰ τὴν ὑποβάλλη νομοσχεδίων περὶ ἀπονομῆς συν-
τάξεως τῇ χήρᾳ τοῦ ἀοιδίμου Κουμουνδούρου καὶ τῇ θυγα-
τρὶ αὐτῆς.

Μεθ' οὗ διεξάγονται, ἄνευ συζητήσεως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον, εἰς α', β', καὶ γ'. συζητήσιν, 37 ὅλα νομοσχεδία ἐκ
τῆς ζαπλοῦτου εἰς τοιαῦτα ἡμερησίας διατάξεως.

Μόνον ἐπὶ στρατιωτικῶν τινῶν νομοσχεδίων, παρατη-
ροῦσι τινὰ ἐπανειλημμένως οἱ κ. κ. Μαυρομιγάλης, Δελη-
γιάννης, καὶ Δημητράκης, καθ' ὧν ἀντεπεξέρχεται ὁ κ.
Τρικοῦπης.

*

Περὶ τῶν ἐν παρασκευῇς τελουμένων πολλὰ διαδίδον-
ται πηλὴ καὶ ἀπιθὰ, σοβαρὰ καὶ ἀστεία, περὶ ἐγειρο-
μένων ἀξιώσεων πρὸς ἀρχηγίαν, καὶ παραβλεπομένων δι-
αιωμάτων ἄλλων πρὸς αὐτὴν, καὶ περὶ πρωτοβουλίας συγ-
τάξεως τῆς ἀντιπολιτεύσεως πρὸς διάσκεψιν, καὶ περὶ κατὰ
λειοψηφίαν ἐκλογῆς τῶν ἀρχηγῶν, καὶ περὶ προσφυγῆς εἰς

Ἡ νεᾶνις ἐπλησίωσε καὶ ἔλαβε ἐν φίλημα παρὰ τοῦ γέ-
γοντος στρατιωτικοῦ.

— Πατέρα, εἶπεν, ὁ Ἰάκωβος ἦλθε σήμερον τὸ πρῶτ' δι-
τι εἶχε καὶ σπουδαῖον νὰ σᾶς πῇ καὶ ἐπειδὴ δὲν σᾶς ἤρε
ἐν θέλῃσι νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ μοῦ πῇ καὶ μιὰ καλημέρα.

— Ἄν ἔκαμνε κι' ἄλλοιῶτικα, θὰ παρέβαινε τὸ καθή-
κον του. Μιὰ καλημέρα πολὺ καλὰ, ἀλλὰ αὐτὸ μονάχα συ-
νέβη ;

— Ὅχι, πατέρα, μοῦ εἶπε καὶ πῶς μ' ἀγαπᾷ.

— Καὶ πῶς ἐτόλμησε ;

— Ἐτόλμησε, πατέρα.

— Καὶ σὺ, τί τοῦ εἶπες ;

— Πῶς τὸν ἀγαπᾷ κι' ἐγώ.

— Ἐτσι ξηρὰ, ξηρὰ, χωρὶς τίποτ' ἄλλο ; Δόξα σοι ὁ
θεός ! αὐτὸ δὲ ὀνομάζεται ἄλλοις ἐξ ἐφόδου ! Ἄ ! Ἄ ! ἔτσι
λοιπὸν μᾶς τῆς κρύβει τῆς δουλειᾶς του ὁ κατεργάρας,
ἐξηκολούθησε φαιδρῶς κουβεντιάζων ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν.
Ἀκούς ἐκεῖ ; περιμένει νὰ βγῶ ἔξω ; νὰ πάω περὶπατο, νὰ
δῶ πῶς τρέχει τὸ νερό, καὶ κολυμβᾷ τὸ ψάρι, γιὰ ν' ἄλλῃ
δῶ ὁ πανοῦργος βαφτιστικὸς μοῦ νὰ κάμῃ τῆς κατεργα-
ριᾶς του. Ἐσὺ τί λὲς, Φιντέλη, ὡς αὐτὰ ἐπάνου ;

— Γουάγ, γουάγ, γουάγ !

Καὶ ὡς νὰ ἐδείκνυνε ὅτι ἐγκρίνει καὶ αὐτὸς, ἔρχισε νὰ

τὴν τύχην διὰ κλήρου, καὶ περὶ καταφυγῆς ἐν ἀνάγκῃ εἰς
τὴν ὑψηλὴν κρίσιν τοῦ βασιλέως.

Ἄλλ' ὑπομείνωμεν νὰ εὐκρινισθῶσι τὰ πράγματα, ἵνα
περὶ αὐτῶν ἀσφαλέστερον ὁμιλήσωμεν.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ *Αἰὼν* ἔγραψεν ὅτι ἡ προσφώνησις τοῦ κ. Ζηνοπούλου
ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Κουμουνδούρου, παρόντων καὶ ὀδυρομέ-
νων ὅλων τῶν πολιτικῶν φίλων, δὲν ἔγεινεν κατ' ἐντολὴν
αὐτῶν. Δυνάμεθα νὰ τὸν διαψεύσωμεν, καὶ νομίζομεν ὅτι
ἡδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ μὴ ἀναγράψῃ τοιαύτην μικροφιλοτι-
μίαν ἐν τῷ φύλλῳ του προσελθούσαν ἀπὸ ἑνὸς ἢ δύο ἀνυποτά-
κτους. Ἡδύνατο νὰ τὸν παρηγορήσῃ ὅταν τὸν ἐφορτώθῃ
ὁ δόξ αὐτῷ τὰς πληροφορίας, ὅτι μία προσφώνησις δὲν κά-
μνει ἀρχηγόν, διότι περὶ τούτου βέβαια πρόκειται.

Ἡ συγκίνησις προῆλθε μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ ὀνομα-
σθῇ ὁ Κουμουνδούρος *Γέρος τοῦ Μωριά*. Αὐτὸ πρῶτον εἶναι
ἀσέβεια· καὶ δεύτερον δὲν σημαίνει τίποτε· περὶ τοῦ δευ-
τέρου δὲν μᾶς μέλει· ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ λη-
σμονῶμεν ὅτι τὰ ὀνόματα τὰ ὁποῖα ἀπονέμει ἡ Ἱστορία—
καὶ Ἱστορία εἶναι ὁ Κόσμος, εἶναι τὸ Ἔθνος—δὲν πρέπει νὰ
ληστεύωνται. **Γέρος τοῦ Μωριά** λοιπὸν εἶναι ὁ γέρο
Κολοκοτρώνης. Καὶ ἦτο γέρος τοῦ Μωριά ὅταν ἦτο τρια-
κονταετὴς ἀκόμη, διότι ἦτο ἡ μεγαλοφυΐα τῆς φρονήσεως.
Ὁ Κουμουνδούρος εἶναι Κουμουνδούρος.

πηδᾷ καὶ νὰ ζητῇ καὶ καλὰ νὰ ψαύσῃ διὰ τῆς γλώσσης εἰ
δυνατὸν τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Ἰακώβου.

— Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ λοχαγὸς θὰ προγευματίσης μαζί
μας.

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, θὰ βάλω τὸ πιᾶτο του.
Τώρα σᾶς ἀφίνω, γιὰ τὴν θὰ ἐφθασεν ἡ Γερτρούδη.

— Πήγαινε, κόρη μου, πόγαινε νὰ δώσῃς τὰς διαταγὰς
σου εἰς τὴν οἰκονόμον.

Ἡ Ἰωάννα εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, παρακολουθουμένη
ὑπὸ τοῦ Φιντέλη.

— Τώρα, Ἰάκωβε, ποῦ εἴμεθα μόνοι μας, πάμε νὰ καθή-
σουμε νὰ τὰ τὰ ποῦμαι.

Καὶ μετέβησαν καθήσαντες ὑπὸ σκιὰν δένδρου.

— Ἐλα, λέγε, τί ἔχεις νὰ μὲ πῇς ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκω-
βος Βαγιάν.

— Ἐλαβὰ φύλλον πορείας.

— Καλὰ.

— Καὶ ἀναχωρῶ αὐριον.

— Ἀποψὲ λοιπὸν θὰ γράψω δύο γράμματα νὰ σοῦ δώ-
σω, ἓνα εἰς τὸν συνταγματάρχην, καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὸν ταγ-
ματάρχην, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ σὲ συστήσω· ἔμπροσθεν νὰ σὲ
πῶ ὅτι ὁ ταγματάρχης εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μου
φίλους. Καὶ ἂν φερθῇς κ' ἀλὰ, ὅπως εἶμαι βέβαιος, θὰ ἐπι-
στρέψῃς μὲ βαθμόν.

Εἰς ὅλα μας ὑπερβολικοὶ μέχρι φορτικότητος. Νομίζομεν ὅτι μετὰ τὸ ἐκδηλωθῆν πάνδημον πένθος εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ Κουμουνδούρου καὶ πρὸ τοῦ θανάτου καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἡδύναντο νὰ παύσωσι τὰ μελανὰ περιθώρια ἐφημερίδων τινῶν ἀπαρηγορήτων. Ἐὰν θέλουν νὰ κρατήσουν πένθος διαρκές ἄς κοψουν τὴν μελανὴν ταινίαν καὶ ἄς περῶσιν τὸν πῖλόν των, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ὁ ἄλλος κόσμος.

Καὶ τοὶ ὀλίγον ἄργα, μνημονεύομεν ἡμεῖς ἐδῶ μεταξὺ τῶν καλλιτεχνικωτέρων στεφάνων κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Κουμουνδούρου, τὸν τῆς Πύλου δολομαυρον κεντημένον μὲ χρυσὰ γράμματα, καὶ τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας κατατεθέντα ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἐλληνικῆς παροικίας κ. Ι. Γεωργαντᾶ.

Ἀφίκετο ἐκ Κεφαλληνίας ὁ κάλλιστος Κεφαλλὴν φίλος κ. Ἀγγελος Τυπάλδος Φορέστος, διδάκτωρ τὰ νομικὰ, προτιθέμενος νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγόρου.

Σήμερον ἀναχωρεῖ εἰς Παρίσιους ὁ προσφιλεὴς νέος Νίκος Μανδζαβίνος ὅπου θὰ περαιώσῃ τὰς σπουδὰς του, ἀφοῦ ὑπὲρ ῥέτησεν ἐπὶ δύο ἐξάμηναι ὡς στρατιώτης, προδιδασθεὶς καὶ εἰς δεκανέα, διακόφας τὰς ἐν Γαλλίᾳ σπουδὰς του καὶ μὴ θελήσας νὰ δολιευθῇ τὸν νόμον ἢ νὰ ἰκετεύσῃ ἢ νὰ ἐξευτελισθῇ, ὅπως ἄλλοι ἀχρεῖοι, μὴ καταδεχόμενοι νὰ βάλουν τὸ χεῖρ των εἰς τὸ Γκρά. Συγχαίρομεν τὸν ἀγαπητὸν καὶ εὐφυᾶ φίλον μας καὶ ἐνίοτε συνεργάτην μας καὶ εὐχόμεθα νὰ τὸν ἐπανιδῶμεν ὑγιᾶ, τέλειον εἰς τὴν ἐπιστήμην του καὶ τὸ ἐλληνικώτατον φρόνημα.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ ἀναχωρήσῃς, γιὰ νὰ σοῦ λυθῇ ἡ γλῶσσα.

— Καὶ πάλιν, ἂν ἡ Ἰωάννα δὲν μὲ βοηθοῦσε λιγάκι, δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ τοῦ πῶ τίποτα.

— Αὐτὸ σημαίνει πῶς τὴν ἀγαπᾷς μὲ τὴν καρδιά σου, καὶ τῆς ἀξίζει τῆς καυμένης. Ὅταν ἐνοίωσα κατ' ἀρχὰς πῶς ἀγαπᾷς τὴν Ἰωάννα, εἶχα τρομάξῃ μαζὺ σου, φοβούμενος μήπως δὲν σ' ἀγαπήσῃ ἡ Ἰωάννα καὶ τότε εἰς τί ἀπελπισία θὰ σ' ἔφερνε· γιὰ τοῦτο ἤθελα ἐνώσω εἶναι καιρὸς ἀκόμη νὰ σοῦ κόψω κάθε ἐλπίδα. Ἐρχισα λοιπὸν νὰ ἐξετάζω μὲ τρόπον τὴν Ἰωάννα τί σκέπτεται γιὰ σένα καὶ ἀφοῦ μὲ τὴν συνειθισμένην της ἀφέλεια μὲ εἶπε κι' ἐκείνη πῶς σ' ἀγαπᾷ, καὶ ὅτι τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ τῆς ὁμολογήσῃς τὸν ἔρωτά σου, μετὰ χαρὰς θὰ σοῦ δώσῃ τὴν χεῖρά της, ἡσύχασα κι' ἐγὼ καὶ περίμενα νὰ ἔλθουν τὰ πράγματα μὲ τὴν σειρά τους· ἂν τώρα σήμερα μάλιστα ἐσεὶ ἀνταλλάξατε τὰ πρῶτα ἐρωτικὰ λόγια, τὸ σφάλμα δὲν πιστεύω νὰ ᾔνε δικό μου, ἀλλὰ δικό σου.

— Ἡ εὐδαιμονία μου διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὀλιγωτέρα.

— Ἐννοεῖται, αὐριο ὅμως θὰ ἔλθῃ χωρισμός, ἀπομάρυνσις, δάκρυα· θὰ εἶμαι ὅμως κοντά της, θὰ τὴν παρηγορῶ. Τί εἶναι ἑπτὰ ἔτη, θὰ περάσουν καὶ αὐτὰ, καὶ τότε θὰ ἐπιστρέψῃς καὶ θὰ εἶσαι σωστὸς ἄνδρας καὶ θὰ βρῇς καὶ τὴν Ἰωάννα σωστὴ γυναῖκα. Ὅταν ἐπιστρέψῃς, θὰ τελέσω τοὺς γάμους σας· ἐλπίζω νὰ ζῶ ἕως τότε.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΕΝΕΚΑ ΚΑΡΕΓΛΩΝ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἐν Λαρίσσει τὴν 20 Φεβρουαρίου.

Μετὰ τὰς ἀπεργίας, αἵτινες ἀλληλοδιαδόχως ἐγένοντο ἐν Ἀθήναις καὶ ἐνταῦθα, ἡ περιεργότερα πασῶν εἶνε ἡ ἀπεργία τῶν ἐνταῦθα δικηγόρων, ἀπεργησάντων ἐναντίον τοῦ λεπτεπιλέπτου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν κ. Νίδερ, θελήσαντος νὰ μεταβάλλῃ τὸ Δικαστήριον εἰς Μεδρесе καὶ τοὺς δικηγόρους εἰς τουρκόπουλα.

Ἄκουσε:

Ἀπεφασίσθη τῇ πρωτοβουλίᾳ μὲν τοῦ ἰδίου προέδρου δαπάνη δὲ τῶν δικηγόρων νὰ διακοσμηθῇ δωμάτιόν τι ἐν ᾧ νὰ ἐργάζωνται οἱ δικηγόροι· καὶ οἱ περισσότεροι μὲν τῶν δικηγόρων κατέβαλον τὸ ὀρισθὲν ποσόν, δύο δὲ ἢ τρεῖς, ἐν οἷς καὶ ὁ γνωστὸς Πολύχρονος, δὲν κατέβαλλον τὸ ὀρισθὲν ποσόν ἐντὸς τοῦ ὁκταημέρου.

Τοῦτο ἤρκεσεν νὰ χολώσῃ τὸν πρόεδρον εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ διατάξῃ τὸν γραμματέα του καὶ τὸ καταβληθὲν ποσὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς καταβαλόντας αὐτὸ καὶ τὰ καθίσματα νὰ ἀφαιρέτῃ ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου. Οὕτω δὲ οἱ δικηγόροι κατὰ τὴν συνεδρίαν ἢ ἔπρεπε νὰ ἴστανται ὀρθοὶ ἢ νὰ ἐργάζωνται καθήμενοι σταυροποδιτεῖ· ἀλλ' οὕτε τὸ ἐν οὕτε τὸ ἄλλο ἔκαμον· ἀπεναντίας δὲ ἐνόμισαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπέλθωσι σύσσωμοι ἐκ τοῦ δικαστηρίου ὡς καὶ ἀπῆλθον.

Τὸ περιέργον δὲ εἶνε, ὅτι τὴν πρώτην συνεδρίαν μετὰ τὴν ἀποχώρησιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου τῶν δικηγόρων ἐτέθησαν καθίσματα τινα εἰς τὸ ἀκροατήριον· τοῦτο ἐθεωρήθη

— Καὶ ἐγὼ μαζὺ σας τὸ ἐλπίζω· χρωστᾶτε νὰ μὴ πεθάνητε.

— Ἀλήθεια, παιδί μου, χάριν τῆς Ἰωάννας, χάριν σοῦ, καὶ γιὰ κατὶ ἄλλαις δουλειῇς ποῦ ἔχω νὰ τελειώσω, πρέπει νὰ ζήσω κατὰ δυστυχίαν, Ἰάκωβε, ἄνθρωποι εἴμεθα, κἀνεὶς δὲν εἶναι κύριος τῆς τύχης του, ἐνδέχεται ν' ἀφίσω τὸν κόσμον αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, καὶ ἂν συμβῇ τοῦτο, τότε προστάτης τῆς Ἰωάννας θὰ εἶναι ὁ μνηστήρ της, θὰ εἶσαι ἐσὺ, ὁ μέλλων σύζυγός της.

Καὶ γιὰ τοῦτο ἐπειδὴ δὲν ξεύρει κἀνεὶς τί μπορεῖ νὰ τοῦ συμβῇ, ἔχω νὰ σοῦ πῶ κατὶ τι.

— Ὅριστε, λοχαγέ, θ' ἀκούσω τὰ λόγια σας μὲ πολὺ σέβας.

— Ξεύρεις, Ἰάκωβε, πῶς ἀπὸ τότε ποῦ πέθανε ἡ σύζυγός μου, ἡ καλὴ μου Αἰκατερίνη, εἶναι τώρα πέντε χρόνια, ποῦ ἡ Ἰωάννα ἔμενε ὁλότελα θετὴ μου κόρη· τῆς ἔδωσα τ' ὄνομά μου καὶ τώρα ὀνομάζεται Ἰωάννα Ὀνωρίνη Βαγιάν. Ἡ Ἰωάννα ξεύρει πῶς ὅτι γεννήθηκε σ' τὸ Βλαϊνουρ, ὅτι ἡ μητέρα της ἀπέθανε ὅταν τὴν γεννοῦσε, ἀλλὰ μόνον αὐτὸ ξεύρει, διότι τῆς ἔχω κρύψει τὴν ἀλήθειαν.

— Σήμερ' ἀκόμα μοῦ παραπονιόντανε γι' αὐτὸ, ὅταν μοῦ μίλας γιὰ τὴν μητέρα της.

— Βέβαια, πρὸ πολλοῦ ἐνόησα ὅτι ἡ γέννησίς της ἔχει κατὶ μυστήριον καὶ πολλὰς φορὰς μ' ἐρώτησε, ἀλλ' ἐγὼ

ὑπό τινων δικηγόρων ὡς ἀρκετὸν δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τοῦτο ἐσπευσαν νὰ ἐπαναλάβωσι τὰς ἐργασίας των, πλὴν ἄλλα ἐσκέπτετο ὁ κ. Πρόεδρος, διότι οὗτος κατὰ τὴν συνεδρίαν ἐκέλευεν διέταξε τὸν κλητῆρα νὰ ἀφαιρέσῃ παρὰ τινος δικηγόρου τὸ κάθισμα νὰ δώσῃ δι' αὐτὸ μάρτυρί τινι, μετὰ τῶν πολλῶν ὀλίγων ἀρμοζόντος εἰς πρόεδρον δικαστηρίου.

Μετὰ τὸ δεῦτερον τοῦτο γεγονός, πάντες ἐνόμισαν, ὅτι πρέπει νὰ παύσωσι συνεργαζόμενοι μετὰ δικαστηρίου τοῦ ὁποίου θὰ προίσταται ὁ κ. Νίδερ, νὰ ζητήσωσι δὲ δι' ἀναφορὰς των παρὰ τοῦ ὑπουργείου τὴν ἄρσιν τοῦ σκανδάλου τούτου.

Οὕτω εὐρισκόμεθα εἰς πλήρη ἀπεργίαν τῶν δικηγόρων, τοῦ κ. Πολυχρόνου μόνον μὴ ἐπιδοκιμάζοντος τὰ γινόμενα, ἐπιδοκιμάζοντος δὲ ἴσως ἄλλα.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΥΡΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ὁ κατὰ τὸ παρελθὸν Σάββατον προαγγελθεὶς μέγας χορὸς, ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐματαιώθη ἔνεκα τοῦ θανάτου τοῦ Κουμουνδούρου., πρὸς φοῦρκαν τῶν κυριῶν μας.

Προχθὲς εἰς τινα γάμον, δύο Ἀμοργῖνοι, ἐλθόντες ἐνταῦθα νὰ διέλθωσι τὰς ἀποκρέω, ἐπετέθησαν βιαίως, ὅπως παραλάβωσι τὰ παίζοντα ἐν τῷ γάμῳ μουσικὰ ὄργανα. Ὁ γαμβρὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν κεκλημένοι φίλοι του, τοῦ μὲν ἔχυσαν τὰ ἔντερα, τὸν δὲ ἔτρεψαν εἰς φυγήν. Ἡ εἰσαγγελία συνέλαβε τοὺς φονεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸν φονευθέντα, καίτοι

ἔμενα εἰς τὴν ἀπόφασιν μου· δὲν ἔβγαλα ἀπὸ τὸ στόμα μου γρῦ. Ἐλαβα δὲ καὶ ὅλα τὰ μέτρα μου ὥστε καὶ οἱ χωρικοὶ νὰ μὴν ξεύρουν τίποτε· οὔτε φοβοῦμαι κίνενα κακόβουλο μήπως διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἐσὺ ὅμως πρέπει νὰ τὰ ξεύρῃς. Ἀκουσε λοιπόν.

Καὶ ὁ ἀρχαῖος δραγὼνος διηγήθη τὰ ἐν Βλαϊνκούρ συμβάντα τῆς 8 νοεμβρίου 1854. Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν διηγήσιν του, τὴν ἠρώτησε :

— "Ε, Ἰάκωβε, τί λὲς, ἔπρεπε νὰ τὰ ἐκμυστηρευθῶ ὅλα αὐτὰ τῆς Ἰωάννας ;

— "Ὁ ὄχι ! γιὰτί τότε δὲν θὰ τῆς ἔμνησκε χαμόγελο 'στὸ στόμα.

Καὶ μετ' ὀλίγον :

— Δὲν συνέλαβον τοῦλάχιστον τοὺς δολοφόνους ; Δὲν ἔμαθαν τ' ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς ;

— Δὲν ἀνεκαλύφθη δυστυχῶς τίποτε.

— Ἡ δικαιοσύνη ἔπραξε ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ πράξῃ, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Ἀτυχὴς Ἰωάννα !

— Ἡ Ἰωάννα δὲν ἔχει νὰ λυπηθῇ διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τίποτε· δὲν εἶχε ὄνομα καὶ ἦτο χωρὶς οἰκογένειαν· ἐγὼ τῆς ἔδωκα καὶ οἰκογένειαν καὶ ὄνομα.

— Καὶ τὴν ἀγαπᾶτε, λοχαγέ, καὶ τὴν ἀγαπᾶτε περισσύτερην παρὰ ἐάν ἦτο κόρη σας.

διατρέχει κίνδυνον θανάτου, δραστηρίως δὲ καταδιώκει καὶ τὸν ἀποδράντα, διαμένοντα ἐν τῇ νήσῳ, καὶ οὐτινος ἐλπίζεται ἡ σύλληψις. Καθ' ὅσον ἀπεδείχθη ὁ μὲν πληγῶθεις εἶναι ὁ *Δημήτριος Γιαννακόπουλος ἢ Παπλωματᾶς*, ὁ δὲ ἀποδράς ὁ *Νικήτας Πάσσαρης ἢ Φαρματζίης*, ὅστις πρὸ τριετίας ἀπέδρα ἐκ τῆς Μοιραρχίας Πειραιῶς, ἀμφότεροι περιώνυμοι ληστοπειραταὶ Ἀμοργῖνοι, ἀνήκοντες εἰς τὴν συμμορίαν τοῦ ἀρχιπειρατοῦ *Νικήτα Βλαβιανοῦ*, τοῦ τέρατος ἐκείνου, ὅστις συνετάραξε Τουρκίαν καὶ Ἑλλάδα πρό τινων ἐτῶν, καὶ ὅστις συλληφθεὶς ἐσχάτως χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ τότε ἀνακρ τοῦ κ. Λυκούδη, ἀπέθανε πρὸ διετίας ἐν ταῖς φυλακαῖς—ἀληθῶς ἢ ψευδῶς, κατὰ μυθιστορικὴν παραχώρησιν, καθ' ὅσον ὁ ἀρχιπειρατὴς *Νικήτας Βλαβιανὸς* ἤρξατο καὶ πάλιν ἀκούμενος εἰς τὰ φίλα αὐτῷ παράλια τῆς Μικρασίας, καθ' ἃ πληροφορεῖ ἡμᾶς φίλος πρόξενος.

Μπέν

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Εἰς τὸν διάσημον δραματογράφον Ὡζιὲ μία μετριότης εἶχε φέρεῖ ἐν χειρόγραφον τραγωδίας κλεμμένης ἀπὸ δ'ὼ καὶ ἀπ' ἐκεῖ—ἀλλὰ Ραφτόπουλο—καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα παρουσιάζεται νὰ ἀκούσῃ τὴν περὶ αὐτῆς κρίσιν.

— Λοιπὸν, λέγει εἰς τὸν Ὡζιὲ, τὴν ἀνεγνώσατε ;

— Μάλιστα.

— Νομίζετε ὅτι μπορεῖ νὰ παρασταθῇ ; Διότι ἐπιθυμῶ νὰ ἦμαι παιδί τῶν ἔργων μου.

— Νὰ προσπαθήσετε πρῶτα νὰ γίνητε πατέρας !

— Ἐπὶ δύο ἔτη καὶ ὀκτῶ μῆνας εἶχ' ἀφήσει τὴν Ἰωάνναν παρὰ τῇ τροφῇ τῆς, διότι εἶχα τὸν λογαριασμόν μου. Τὸ τραγικὸν συμβᾶν τόσον μεγάλως ἀντήχησεν εἰς τὴν χώραν καὶ πανταχοῦ, τόσον πολλὰ ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἀτυχοῦς νεαρᾶς γυναικὸς, ἥτις ἀπέθανε μίαν στιγμὴν μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ τέκνου τῆς, ὥστε ἐθεώρησα καθήκόν μου νὰ περιμείνω ὅπως λησμονηθῶν ὅλ' αὐτὰ, καλῶς δὲ τότε εἶχον σκεφθῇ, διότι ὅταν ἔφερα τὴν μικράν εἰς τὸ Μαρεῖλ κἀνεὶς δὲν ὑπόπτευσεν ὅτι ἦτο τὸ ὄρφανόν τοῦ Βλαϊνκούρ. Καθὼς σὲ εἶπον, εἶχε τότε μεγαλώσει, ἦτο εὐτραφὴς καὶ εὐφυὴς σὰν ἀγγελουδί, προσέτι δὲ ὑπὲρ τὰς προσδοκίας μου εἶχε γίνῃ ὠραία, ἐξυπνος καὶ ἀγαθὴ.

Γνωρίζει τί ἡ μακαρίτης καὶ ἐγὼ ὑπῆρξαμεν δι' αὐτήν. τίποτε δὲν τῇ ἔλλειψεν, οὔτε φροντίδες, οὔτε συμπάθεια, οὔτε θωπεῖαι, οὔτε ἀφοσιώσεις, διότι ἦτο εἰδωλὸν μας. Καθὼς λέγουσιν εἰς τὸ Μαρεῖλ, εἰμεθα πραγματικῶς πατήρ καὶ μήτηρ αὐτῆς. Ὅλα αὐτὰ, Ἰάκωβε, μᾶς τ' ἀνταπέδωκεν ἑκατονταπλασίως διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς, τῆς ἀφοσιώσεώς τῆς, τῆς υἱικῆς συμπαθείας τῆς, διὰ μυρίων εὐχαριστήσεων, διὰ πάσης τῆς χαρᾶς καὶ πάσης τῆς εὐδαιμονίας, τὰς ὁποίας μᾶς ἀπέδωκεν. Ἡ πλήρης υἱοθέτησις ἐγένετο ἐγκαίρως καὶ ἡ Ἰωάννα εἶνε κόρη μου, ἡ λατρευτὴ μου κόρη. Φυσικῶς θὰ ἦεν ἡ κληρονόμος μου, ἀλλὰ θὰ τῇ ἀφήσω μικρὰ πράγματα, ἐνῶ ἐγὼ θέλω νὰ τῇ ἀφήσω περιουσίαν.